

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 4. Qualem, & quantam pœnitentiam Confessarius imponere debeat, &
an hæc solùm per modum consilii, aut sub conditione imponi possit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

De poenitentia à Confessario poenitenti imponenda, & à poenitente accepranda. 241
tas poenitentias executioni mandent.

222 Ad 4. Q. Molestissima quæstio est, quæ Confessarios angit, quæ poenitentia sit conveniens, & quanta debeat injungi, & hoc à nemine deciditur, nec potest facile decidi, ab ipsoque Trident. l. c. relinquitur prudentiæ, & arbitrio Confessarii, non quidem ita, ut pro libitu possit gravem, vel levem imponere; hoc enim æquitas judicii non patitur, sed secundum gravitatem peccatorum, & poenitentis dispositionem, quæ duo præ oculis habere debet Confessarius, ut rectum ferat judicium, qui, ut ait P. Lohner, si antequàm ad audiendas Confessiones accedat, auxilium divinum sedulo imploret, merito sibi polliceri poterit, Deum sibi inspiraturum, quam cuius poenitenti satisfactionem injungere debeat.

Porrò poenitentia hæc, seu satisfactio juxta Trident. l. c. in duplicem finem referenda est, scilicet in præteritorum peccatorum vindictam, & castigationem, & ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum: Unde poenitentia, quæ præterita delicta vindicat, & futura præcavet, ac medetur, vel maxime congrua, ac rectissima est. Quamobrem expediens est, avaris, & rapacibus, si divitias habent, eleemosynas in poenitentiam injungere, luxuriosis

R. P. Leonardelli Soc. Jes.

jejunium, aliasque carnis macerationes, superbis humiliationis officia, desidiosus devotionis studia, & regulariter omnibus preces quotidianas, Rosarii recitationem, Misæ auditionem, Confessionem menstruam, aut frequentiore &c. quia hæc & peccata præterita vindicant, & coercent à futuris. Cavendum tamen est Confessariis, ne incongruas poenitentias imponant, v. g. pauperi, vel filiofamil. eleemosynas, operariis, vel debilibus personis jejunia, mulieribus longas peregrinationes, valde occupatis multas preces.

Sacerdotibus quoque, ut rectè monet P. Lohner, non sunt facile orationes longæ, & multæ imponendæ, cum teneantur ad Breviarium recitandum aliàs satis prolixum: Unde si graviolem poenitentiam ob peccata luxuriæ v. g. mereantur, expedit eis jejunia, cilicia, frequentiore confessionem, lectionem libri alicujus spiritualis, aut 7. Pater, & Ave expansis brachiis per aliquot dies domi coram aliquo Crucifixo recitanda imponi. Possè autem etiam Confessionem in poenitentiam injungi, & poenitentem cogi ad Confessionis frequentiam, docet communis DD. sententia contra Navar. in *Summ. cap. 9. n. 1. & c. placuit dist. 6. n. 115.* & probat communis Ecclesiæ praxis; passim enim assueti peccatis ad frequentem astringuntur Confessionem utpote

Hh

opus

opus Deo maximè gratum, & ad removendum pravos habitus, coercendumque peccatorem à peccatis committendis medium efficacissimum. Nec obstat, quòd nemo lege humana obligari possit ad binam suorum peccatorum confessionem, ut arguit Navar. Neque ad Confessionem committendorum; eò quòd talis obligatio esset duntaxat sub conditione, si committantur, cujus tamen conditionis positionem ipse peccator vitare tenetur. Nam licet nemo lege humana ad eadem peccata bis exponenda in hoc S. tribunali obligari formaliter, & directè possit; potest tamen obligari indirectè, ex obligatione ad Confessionem, ex qua obligatione nascitur, ut aliquando debeat quis peccata jam semel exposita confiteri, si nolit ex venialibus denuò commissis confessionem instituire. Dein dato, & non concessio, quòd absolutè ad id obligari non possit, potest tamen ex suppositione aliqua, & quasi ex pacto, quatenus Confessarius pœnitentem ad Confessionem obligat ob beneficium absolutionis illi concessum, aliàs non concessurus: sicut Pontifex dispensans in voto castitatis, aut in impedimento affinitatis, ad mensuram Confessionem obligare solet.

223 Ad modum quod attinet injungendi pœnitentiam, an possit imponi per. modum solius consilii, &

sub conditione; an verò debeat injungi præceptivè, & absolutè? Non nulli putant cum Navar. in *man. cap. 26. n. 22. & 24.* Suarez *D. 38. S. 3.* Diana *p. 3. tr. 4. R. 82.* Fag. Sà, Bonac. Dicastall; aliisque, posse probabiliter pœnitentiam imponi per modum solius Consilii, eò quòd Confessarius non sit tantum Judex, sed simul etiam Doctor, & Medicus: ergo poterit quandoque licitè pœnitentiam, non ut Judex præcipere, sed ut medicus consulere, quo in casu opus injunctum est quidem pœnitenti liberum; quia tamen est à Confessario designatum, ideò si fiat, procedit adhuc ex potestate Clavium, estque sic adhuc pœnitentia Sacramentalis, & habebit suum effectum ex opere operato. Contrarium sentiunt æquè, vel magis probabiliter. Vasq. *q. 94. a. 2. dub. 1.* Coninck *D. 10. dub. 8. n. 64.* Palao *tr. 23. D. un. p. 21. §. 3.* aliique negantes pœnitentiam per modum consilii duntaxat impostam Sacramentalem esse, & effectum habere ex opere operato, ac proinde Confessarium talem pœnitentiam imponendo nullatenus satisfacere suæ obligationi. Moventur, quia pœnitentiæ impositio nascitur ex potestate, quam Sacerdos habet pœnitentem ligandi, & solvendi non tantum à culpis, sed etiam à pœnis pro culpis debitis, at, si Confessarius arbitrio, & voluntati pœnitentis pœnitentiam relinquit, nullo modo pœni-

pœnitentem ad illius executionem ligat. Neque dicas, ligari pœnitentem, si velit perfectam peccatorum remissionem obtinere mediante opere adjuncto; nam hæc non est ligatio, sicut non ligaret Pontifex ad lucrandam Indulgentiam eum, cui concessa est Indulgentia, si Rosarium recitet. Præterea Sacerdos in hoc foro obligatus est, non solum consulere pœnitenti peccatorum vindictam; sed de facto ea vindicare impositione pœnitentiæ, & insuper procurare integritatem Sacramenti, quod non fit, si pœnitentia relinquatur arbitrio pœnitentis. Ultraque sententia hæc probabilis est, uti concludit Dicast. ut tutò eam confessarius sequi possit quoties prudenter judicat expedire. Verùm pro praxi magis hîc placet media via, ut nimirum non omninò nihil pro pœnitentia imponatur, sed saltem aliquid sub obligatione imperetur, ut ita Tridentino satisfiat, quod non videtur integrum relinquere Confessario, ut pœnitentiam imponat sub præcepto, vel sub consilio.

Ad 2. An possit pœnitentia, etiam tota imponi, sub conditione, v.g. jejuna, vel da elemosynam, si in tale, vel tale peccatum incideris, affirmant probabiliter Navar. citt. Suarez. l. c. Bonac Henriq. Gobat *tr. 7. n. 755.* & alii.

Negant probabilius alii cum Thom. Sanch. *l. 3. c. 5. n. 3.* Jo. Sanch. *D. 13. Select. n. 8.* Tolet. *l. 3. cap. 18.* Palao l. c. Vega, aliisque. Verùm pro praxi præplacet hîc rursus media via, ut scilicet aliqua pœnitentia ex obligatione peragenda imponatur absolutè, & non conditionatè duntaxat; tum quia aliàs non videtur Satisfieri Trident. quod vult pro peccatis commissis debere congruam pœnitentiam injungi, & quidem non tantum medicinalem, sed etiam Satisfactoriam; tum quia Sacramentum absolutè factum exigit pœnitentiam absolutè injungi, ne sine parte satisfactoria relinquatur, quod fieret cessante conditione, quæ cessare potest, aut debet.

